

ด ำ ร ุง ต น

บ น ห น ท ำ ง สู้ ส ว ร ร ค์

มารดาบิดา หรือว่าญาติเหล่าอื่น ไม่พึงทำเหตุนั้นให้ได้
แต่จิตอันตั้งไว้ชอบแล้ว พึงทำเขาให้ประเสริฐกว่าเหตุนั้น

ดำรงตนบนหนทางสู่สวรรค์

๕๐๑

เราเกิดมาภพชาติหนึ่ง เพื่อแสวงหาพระรัตนตรัยหรือ
ต้องการเข้าถึงพระธรรมกาย ซึ่งเป็นกายที่คงที่ ไม่มีการ
เปลี่ยนแปลง เป็นแหล่งกำเนิดแห่งความสุข ที่เป็นสุขล้วนๆ
และเป็นตัวตนที่แท้จริง ธรรมกายนี้เป็นธรรมชั้น มี
สะอาดบริสุทธิ์ล้วนๆ ส่วนชั้น ๕ หรือร่างกายของเรา เป็นสิ่ง
ไม่เที่ยง มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป
เป็นทุกข์ ไม่อาจจะทนอยู่ในสภาพเดิมได้ เพราะไม่ใช่ตัวตนที่
แท้จริง ต้องคอยดูแลเอาใจใส่อยู่ตลอดเวลา ดังนั้นการแสวงหา
พระธรรมกายจึงเป็นการแสวงหาของจริง ซึ่งเป็นเป้าหมาย
อันสูงสุดของมวลมนุษยชาติ

พระลัมมะลัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“น ตัม มาตา ปิตา กยิรา อญเญ วาปี จ ฉาตกา
สมมาปณฺหิตํ จิตฺตํ เสยฺยโส นํ ตโต กเร

มารดาบิดา หรือว่าญาติเหล่าอื่น ไม่พึงทำเหตุนั้นให้
ได้ แต่จิตอันตั้งไว้ชอบแล้ว พึงทำเขาให้ประเสริฐกว่าเหตุนั้น”

การสั่งสมบุญเป็นเหตุนำสุขมาให้ เป็นเรื่องเฉพาะตน
ใครทำคนนั้นก็ทำได้ จะทำแทนกันไม่ได้ เหมือนกินข้าว ใครกิน
คนนั้นก็อิ่ม พ่อแม่หรือหมู่ญาติพี่น้อง ก็ช่วยเหลือได้เพียงให้
คำแนะนำที่ดีๆ หากเราปรารถนาความสุขและความสำเร็จ ก็

ดำรงตนบนหนทางสู่สวรรค์

๕๐๒

ต้องขยันหมั่นเพียรทุ่มเทแรงกายแรงใจให้เต็มที่ ไม่เกียจคร้าน ไม่มีข้อแม้ข้ออ้างที่ทำให้เราประมาท ถ้าอยากมีความสุขบนสวรรค์ก็ต้องประกอบเหตุในเมืองมนุษย์ หมั่นญาติเพื่อนพ้องทำแทนให้ไม่ได้ มีเพียงจิตที่ตั้งไว้ดีแล้วบนเส้นทางบุญกุศลเท่านั้นที่ช่วยเราได้ แล้วมุ่งมั่นสั่งสมบุญอยู่เป็นนิตย์ บุญนั้นย่อมส่งผลให้เราสมปรารถนาในทุกสิ่ง

*ในยุคที่พระพุทธศาสนายังไม่บังเกิดขึ้น มีมาณพหนุ่มชื่อมฆมาณพ ท่านมีอิทธิยศย์ที่ดงาม ชอบสร้างรมณียสถานให้กับคนทั้งหลาย เพราะเป็นสถานที่เป็นที่รักที่ชอบใจของทุกคน เพราะฉะนั้น เวลาไปไหน ท่านจะถือจอบเสียมไปด้วย แล้วทำพื้นที่บริเวณต่างๆ ให้ราบเรียบ

ต่อมาเพื่อนอีก ๓๒ คน เห็นมฆมาณพตั้งใจทำสิ่งที่ดีเพื่อประโยชน์สุขส่วนรวม จึงมาร่วมอุดมการณ์ ช่วยกันสร้างหนทางไปสู่สวรรค์ บางครั้งฝ่ายบ้านเมืองมองไม่เห็นความดีถูกกลั่นแกล้งถึงขนาดเอาชีวิตเลยทีเดียว แต่ด้วยความตั้งใจที่จะสร้างความคิด จึงทำให้สามารถรอดพ้นจากภยันตรายมาได้ และยังได้รับการสนับสนุนจากพระราชา ให้ทำสิ่งที่ดีนี้ต่อไป

ดำรงตนบนหนทางสู่สวรรค์

๕๐๓

สหายทั้ง ๓๓ คนได้ปรึกษากันว่า จะสร้างศาลาเป็นที่พักถาวร สำหรับมหาชนตรงทางสี่แยก จึงสั่งให้หาช่างมา แล้วเริ่มสร้าง ศาลาหลังใหญ่

มฆมาณพมีภรรยา ๔ คน คือ นางสาวดา นางสาวธรรมา นางสาวจิตรา และนางสุนันทา นางสาวธรรมาอยากมีส่วนบุญในการสร้างศาลาหลังใหญ่นั้น จึงจ้างช่างไม้ให้ทำช่อฟ้าอย่างดี ให้นำไปติดตั้งไว้บนศาลา พร้อมกับให้เขียนป้ายว่า ศาลาธรรมา ศาลาหลังนี้มี ๓ ส่วน คือ ส่วนหนึ่งทำเป็นที่พักของผู้หลักผู้ใหญ่ ส่วนหนึ่งสำหรับพวกคนยากคนจน อีกส่วนหนึ่งสำหรับคนเจ็บป่วย

นางสุนันทาอยากได้บุญบ้าง จึงให้ชุดสระบัวไว้ใกล้ๆ ใครมาเยือนศาลาหลังนี้ ก็สามารถลงไปอาบได้ตามชอบใจ นางสาวจิตราให้ปลูกพุ่มไม้ดอกไม้ประดับ และไม้หอมนานาพันธุ์ ทุกคนที่มาพักศาลาแห่งนี้ ต่างอดไม่ได้ที่จะต้องไปเดินเที่ยวในส่วนนี้ ส่วนนางสุซาดากลับคิดว่า บุญใดที่สามีของเราได้ทำไว้ ก็เหมือนนางเป็นคนสร้างด้วย จึงเอาแต่เที่ยวส่งกระเจก ตกแต่งประดับประดารา่างกายเท่านั้น

เมื่อมฆมาณพละจากมนุษย์โลก ได้ไปบังเกิดเป็นท้าว-ลักกะบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เพื่อนบ้านทั้ง ๓๒ คน เป็นเทพบุตร เกิดในสำนักของท้าวลักกะ ปราสาทชื่อไพชยนต์ของท้าวลักกะ

ดำรงตนบนหนทางสู่สวรรค์

๕๐๔

ผุดขึ้นสูงตั้งเจ็ดร้อยโยชน์ ด้วยผลแห่งไม้ข้อฟ้าของนางสุธรรมา จึงบังเกิดเทวสภา ชื่อสุธรรมา กว้างสามร้อยโยชน์ ด้วยผลแห่งสระบัวของนางสุนันทา เกิดสระบัวชื่อนันทากว้างห้าสิบโยชน์ และด้วยผลแห่งสวนพุ่มไม้ดอกไม้ประดับของนางสุจิตรา เกิดอุทยานชื่อจิตรดาวนีกว้างหกสิบโยชน์

ท้าวลัทธิกะทรงตรวจดูมหาสมบัติ ทรงเห็นเทพธิดาทั้ง ๓ เท่านั้น แต่ไม่เห็นนางสุชาดา จึงตรวจดูด้วยทิพยจักขุ ทรงรู้ว่านางไปเกิดเป็นนางนกกระยาง เพราะไม่ยอมทำบุญกุศลใดๆ ไว้ พระอินทร์จึงเสด็จลงจากเทวโลกไปหานางนกกระยาง พร้อมกับตรัสบอกว่า “สุชาดาเอ๋ย เพราะเจ้าไม่ทำตามคำของเรา ที่ชักชวนให้สั่งสมบุญกุศลไว้ มัวแต่แต่งเนื้อแต่งตัว จงมาดูสมบัติของพวกเราบนสวรรค์เถิด” จากนั้นได้พานางไปเทวโลกด้วยฤทธานุภาพ ทรงปล่อยนางนกกระยางที่สระบัวชื่อนันทา ให้นกกระยางดูสมบัติอันเป็นทิพย์ ซึ่งบังเกิดขึ้นด้วยบุญญานุภาพที่ทำไว้ครั้งเมื่อยังเป็นมนุษย์นั่นเอง

จากนั้นพระองค์ทรงนำนางไปปล่อยในหนองน้ำตามเดิม พลาทรัสว่า “ขอให้เธอรักษาศีลยิ่งชีวิต ถ้าทำได้ เธอจะได้เป็นใหญ่กว่าเหล่าเทพนารีทั้งหมดในดาวดึงส์” นางรับปากว่าจะรักษาศีล ๕ ให้ได้ ครั้นล่วงไปได้สองสามวัน ท้าวลัทธิกะทรงคิดว่า

ดำรงตนบนหนทางสู่สวรรค์

๕๐๕

นางรักษาศิลให้บริสุทธิได้หรือไม่ จึงแปลงเป็นปลาใกล้ตาย นอนหงายท้องลอยน้ำมาตรงหน้านาง นางคิดว่า คงเป็นปลาตาย จึงคาบเอาที่หัว เมื่อเห็นปลากระดิกหาง ก็รู้ว่ายังไม่ตาย จึงปล่อยลงน้ำไป ทำวลักกะทรงทดลองอยู่หลายครั้ง จนมั่นใจว่า นางตั้งใจรักษาศิลตามที่ทรงแนะนำ จึงประทับยืนในอากาศ อนุมัติหนากับนาง แล้วอันตรธานหายไป

เนื่องจากเป็นลัทธิเดียรัจฉาน กว่าจะหาปลาตายสักตัว ได้นั้น สุดแสนจะยากลำบากสำหรับนาง แต่อาศัยกำลังใจที่สูงส่ง นางจึงไม่ยอมละเมิดศีล เมื่อละจากอัฐภาพนั้น บุญที่เกิดจากการรักษาศิล ส่งผลให้นางไปบังเกิดเป็นลูกสาวช่างหม้อ เมื่อทำวลักกะรู้ว่านางได้เป็นมนุษย์แล้ว จึงแปลงเป็นชายแก่ เอาฟักทองคำบรรทุกใส่ยานพาหนะไปจนเต็ม พลองป่าวประกาศว่า “พวกท่านทั้งหลายจงมารับเอาฟักทองคำนี้เถิด แต่เราจะให้เฉพาะผู้รักษาศิลเท่านั้น”

ไม่มีชาวบ้านคนใดรักษาศิล ๕ ได้บริบูรณ์ จึงไม่มีผู้ได้รับ เอาฟักทองคำกลับบ้านได้ มีเพียงสาวน้อยนั้นที่กล้าเอ่ยปากว่า ตนรักษาศิล ๕ ได้บริสุทธิ ชายแก่จึงมอบฟักทองคำให้นาง พร้อมกับแนะนำให้หมั่นสั่งสมบุญให้ยิ่งๆ ขึ้นไป จากนั้น พระองค์ได้เสด็จจากไป สาวน้อยเมื่อจุติจากอัฐภาพนั้นแล้วก็ได้

ดำรงตนบนหนทางสู่สวรรค์

๕๐๖

ไปบังเกิดเป็นธิดาของท้าวเวปจิตติจอมอสูร

ท้าวเวปจิตติคิดว่า จะทำวิวาหมงคลแก่ลูกสาว จึงให้พวกอสูรประชุมกัน ฝ่ายท้าวลักกะทรงตรวจดูว่า นางสุชาดาไปเกิดที่ไหน ทรงเห็นว่า เกิดในภพอสูรซึ่งเป็นคู่ปรปักษ์ศัตรูกับพระองค์ จึงหาทุกโลบายที่จะนำนางมาเสวยทิพยสมบัติในดาวดึงส์ให้ได้ เมื่อรู้ว่าบัดนี้เป็นเวลาที่ธิดาของจอมอสูรจะเลือกคู่พระองค์เห็นเป็นโอกาสดี จึงทรงแปลงกายเป็นอสูรแก่ประทับยืนท่ามกลางพวกอสูร โดยไม่มีใครสังเกตเห็น เพราะในมหาสมาคมนี้ มีอสูรผู้มีฤทธิ์มีเดชมาชุมนุมกันมากมาย

นางตรวจดูรู้ว่าเป็นท้าวลักกะแปลงมา เกิดความรักเพราะเคยอยู่ร่วมกันมาแต่ปางก่อน จึงเหวี่ยงพวงมาลัยไปคล้องคอท้าวลักกะ เมื่อท้าวลักกะเห็นว่านางเลือกพระองค์แล้ว จึงรีบจับแขนนางเหาะกลับขึ้นสู่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ทันที ทรงตั้งนางไว้ในตำแหน่งหัวหน้านางพื่อน ๒๕ โกฎิ ความปรารถนาตั้งแต่วัยเยาว์เป็นนางนกระยาง ก็กลายเป็นความจริงด้วยอานิสงส์ที่ตั้งตนไว้ชอบ คือรักษาศีลได้อย่างบริสุทธิ์บริบูรณ์เอง

จากเรื่องนี้ จะเห็นได้ว่าการตั้งตนไว้ชอบเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง เป็นขั้นแรกในการสร้างความสุข และความสำเร็จให้กับตนเองทั้งทางโลกและทางธรรม จะไปสวรรค์หรือนิพพาน

ดำรงตนบนหนทางสู่สวรรค์

๕๐๓

ก็ต้องเริ่มจากความตั้งใจที่ดีนี้แหละ เมื่อตั้งใจไว้ดีแล้ว ก็ต้องทุ่มเทสุดความสามารถเพื่อมุ่งไปให้ถึงเป้าหมายที่ตั้งใจไว้ ผู้ที่รักความเจริญก้าวหน้าจำเป็นต้องตั้งเป้าหมายชีวิตไว้ให้ถูกต้องก่อน จากนั้นต้องพากเพียรพยายามเพื่อมุ่งไปสู่เป้าหมายนั้น พวกเราทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน เราตั้งใจไว้ว่าจะสร้างบารมีกันเป็นทีม เพื่อมุ่งไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม ขอให้รักษามโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ไว้ให้ดี ด้วยการเร่งรีบสั่งสมบุญอย่างเต็มที่กันทุกคน

